

hvordan det kan være; men jeg er helt rolig nu. Føl en Gang mit Hjerte. — Men gaa nu ud og væk Pigerne. Vi maa jo have Børnene flyttet, og —.

Hun maatte igen standse for at undertrykke en Støn. Med en ny Kuldegysning sank hun ind til ham og greb krampagtig om hans Arm.

»Kom — du maa lægge dig!« sagde han.

Idet hun med Hovedet paa hans Skulder lededes hen til Sengen, hvor en gammeldags Natlampe brændte, hviskede hun til ham halvt bevidstløs af Smerte:

»Jeg lover dig, jeg skal nok være tapper!«

KLOKKEN fire om Morgenen fødte Fru Meta ved fuld Bevidsthed en sprælsk Dreng, der ligesom sin Oldefar, den gamle Smed i Enslev, traadte ind i Verden med et Vræl, der ganske lød som et Hurra. Glæden i Huset var stor. Børnenes Utaalmodighed var ikke til at styre. Allerede om Formiddagen fik de Lov til at komme ind og hilse paa den nye Bror. Paa indadvendte Taaspidser listede de tre ældste ind i Gaasegang og stirrede med højtidelig Nysgerrighed paa den Lille, der nu var svøbt og laa hos Moderen. Kun den hidtil yngste af Flokken, der sad paa Faderens Arm, vendte misfornøjet Ansigtet bort og stak tilsidst i et Brøl, saa hun maatte bæres ud.

I de følgende Dage tænkte Doktoren ofte paa sin